

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobců: **a) FARMA Bolka Polívky, spol. s r.o.,** se sídlem 602 00 Brno, Údolní 222/5, **b) Mgr. B. P.,** oba zastoupeni Mgr. Jindřichem Vítkem, advokátem se sídlem 120 00 Praha 2, Nad Petruskou 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví,** se sídlem 160 68 Praha 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) T. H., 2) Valašské Království s. r. o.,** se sídlem ve Frenštátu pod Radhoštěm, Dolní 494, oba zastoupeni Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem 796 01 Prostějov, nám. T. G. Masaryka 11, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 3. 2008, čj. O-165587, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osob zúčastněných na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2010, čj. 8 Ca 217/2008 - 64.

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2010, čj. 8 Ca 217/2008 - 64, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Žaloba podaná žalobcem b) **se odmítá.**

III. Kasační stížnost podaná Valašským Královstvím s. r. o. **se odmítá.**

Odůvodnění:

I.
Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím z 20. 10. 2005 vydaným na návrh T. H. (návrh byl žalovanému doručen 24. 11. 2004) prohlásil žalovaný dle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách za neplatnou

slovní ochrannou známku č. 266613 ve znění „VALAŠSKÉ KRÁLOVSTVÍ“, která byla zapsána 26. 10. 2004 (přihlášena 20. 3. 2001) ve prospěch žalobce a) pro výrobky a služby uvedené ve známkových třídách mezinárodního třídění ochranných známek č. 3, 5, 9, 16, 17, 18, 25, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 39, 41 a 42.

[2] K rozkladu žalobce a) přezkoumal uvedené rozhodnutí předseda žalovaného; rozklad zamítl a rozhodnutí prvního stupně potvrdil. Stejně jako při rozhodování v prvním stupni dospěl k názoru, že navrhovatel byl vlastníkem starší slovní ochranné známky (č. 223931 ve znění „VALASKÉ KRÁLOVSTVJE“, přihlášené 5. 11. 1998, zapsané 19. 4. 2000 pro výrobky a služby tříd č. 16, 39 a 41), která byla z významového hlediska shodná s napadenou ochrannou známkou; jednalo se o totéž pojmenování, byť provedené v oblastním nářečí. Navrhovatel také podle žalovaného prokázal, že namítaná ochranná známka požívala již v době podání přihlášky napadené ochranné známky dobré jméno ve smyslu cit. ustanovení, neboť byla široce prezentována a užívána a dostala se tak do povědomí spotřebitelů. Konečně žalovaný také seznal, že napadená ochranná známka by mohla vzhledem k vysoké pravděpodobnosti její záměny s namítanou ochrannou známkou (v důsledku významové shody) vzbudit u spotřebitelů mylný dojem o tom, že výrobky a služby označené napadenou ochrannou známkou pocházejí od vlastníka namítané ochranné známky a neoprávněně tak těžit z její rozlišovací způsobilosti a dobrého jména. Za irelevantní naopak žalovaný vzal to, zda obě ochranné známky byly zapsány pro shodné či podobné výrobky a služby, stejně jako námitku žalobce a), že namítaná ochranná známka získala dobré jméno zásluhou B. P. [žalobce b)].

[3] Proti citovanému rozhodnutí podali žalobu prostřednictvím společného zástupce žalobci a) a b); Městský soud v Praze na jejím základě zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spatřoval soud v tom, že se v něm žalovaný nezabýval námitkou, že namítaná ochranná známka získala všeobecnou známost a dobré jméno díky B. P. [žalobci b)] a přestal na tom, že podstatné bylo, že ochranná známka dobré jméno získala.

[4] Městský soud vyzdvihl argumentaci žalobců a) a b) předestřenou v žalobě, že žalobce b) *„vytvořil postavu tzv. Valašského krále a právě v souvislosti s jeho osobními vlastnostmi, specifickým vystupováním a vizáží se podařilo vštípit do obecného povědomí veřejnosti obraz Valašského krále a jeho fiktivního království“*. Za relevantní soud rovněž považoval žalobní tvrzení, že T. H. oslovil žalobce b) s nabídkou spolupráce v červnu 1997, tedy v době, kdy veřejnost vnímala žalobce b) jako „Valašského krále“, a svůj projekt tzv. Valašského království začal budovat na popularitě žalobce b); tomu svědčí např. skutečnost, že na tzv. „Valašských pasech“ byl umístěn podpis žalobce

b) a jeho podobizna se nacházela také na tzv. „Jurošvalšáru“ [bez výslovného souhlasu žalobce b)]. Městský soud na závěr citované rekapitulace žalobních tvrzení přisvědčil žalobcům, že napadená ochranná známka *„je laickou i komerční veřejností výlučně spojována s jeho* (?) *autorem a popularizátorem v hromadných sdělovacích prostředcích, naším předním hercem Mgr. B. P.“*.

II.
Kasační stížnost

[5] Rozsudek městského soudu napadli kasační stížností jak žalovaný, tak osoby, se kterými městský soud jednal jako s osobami zúčastněnými na řízení.

[6] Žalovaný (dále také „stěžovatel I“) namítl nepřezkoumatelnost rozsudku. Nejprve uvedl několik výtek k žalobě, která podle jeho názoru trpěla značnou mírou nekonkrétnosti, včetně toho, že v ní žalobci neuplatnili námitku opomenutí, tj. důvod, pro který soud zrušil rozhodnutí žalovaného. Soud podle něj také nevysvětlil, z čeho dovodil, že se žalovaný měl shora uvedenými okolnostmi zabývat. Podle názoru žalovaného mu z § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách nevyplývala povinnost zkoumat důvody a okolnosti nabytí dobrého jména namítané ochranné známky, relevantní byl pouze závěr, zda k nabytí dobrého jména došlo čili nic. Otázka případného nabytí práv ve zlé víře nebo neoprávněné přivlastnění cizí ochranné známky by mohla být zkoumána ve správním řízení, ovšem jeho předmětem by muselo být prohlášení za neplatnou té ochranné známky, která byla v nyní posuzované věci pouze namítaná.

[7] Žalovaný městskému soudu dále vytkl, že se zabýval žalobou ve vztahu k oběma žalobcům, ačkoliv ji měl vůči žalobci b) odmítnout. Žalobce b) nebyl účastníkem správního řízení, jímž byl pouze vlastník napadené ochranné známky, tedy žalobce a).

[8] Ze všech uvedených důvodů navrhl Úřad průmyslového vlastnictví (stěžovatel I.) rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[9] Stejný petit navrhly rovněž osoby zúčastněné na řízení (stěžovatelé II.).

[10] V kasačních námitkách stěžovatelé nejprve poukázali na nedostatek aktivní procesní legitimace žalobce b), který nebyl účastníkem správního řízení a nebyl ani napadeným rozhodnutím dotčen; předmětné rozhodnutí mohlo zasáhnout toliko do práv majitele napadené ochranné známky, jímž byl pouze žalobce a).

[11] Stěžovatelé II zejména namítli nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající podle nich v nedostatku důvodů: soud především nevysvětlil, z čeho dovodil,

že laická a komerční veřejnost spojuje napadenou ochrannou známku s osobou žalobce b) a jak by případně tato skutečnost ovlivnila výsledek řízení. Podle stěžovatelů II taková spojitost nemohla být dovozena; podle nich je běžné, že určitá ochranná známka je veřejností vnímána ve spojení se známou osobností, která takovou známku propaguje, ostatně i sám žalobce b) je běžně spojován s ochrannou známkou „Hamé“, aniž by tím ovšem vznikla jakákoli práva k takové ochranné známce. Dále stěžovatelé II rozsudku vytkli nízkou srozumitelnost, nelogičnost ve větných stavbách, nadbytečnou a zavádějící citaci rozhodnutí Nejvyššího soudu.

[12] Na posledně uvedené stěžovatelé II navázali doplněním kasační stížnosti, v níž předložili rozsudek Vrchního soudu v Olomouci z 19. 10. 2010, čj. 7 Cmo 116/2008 - 408, který však, jak sami zároveň uvedli, s posuzovanou věcí nesouvisel, a který připojili pouze proto, že navazoval na rozsudek Nejvyššího soudu, z něhož městský soud citoval.

[13] Žalobci a) a b) se ke kasačním stížnostem ani v prodloužené lhůtě nevyjádřili.

III.
Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se musel nejprve vypořádat s otázkou účastenství v řízení.

[15] Problém nevznikl u stěžovatele I, neboť byl správním orgánem, který ve věci rozhodoval a tedy i žalovaným. Soud se zabýval procesní legitimací k podání kasační stížnosti stěžovatelů II. Podle § 102 s. ř. s. může podat kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení. S oběma stěžovateli II městský soud jednal jako s osobami zúčastněnými na řízení. Zbývalo tedy posoudit, zda městský soud postupoval správně. Osobami zúčastněnými na řízení jsou podle § 34 odst. 1 s. ř. s. „*osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného (správního) rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu*“, které dále výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Podle odstavce 4 téhož ustanovení soud usnesením vysloví, že ten, kdo se domáhá postavení osoby zúčastněné na řízení, a podmínky pro to nesplňuje, není osobou zúčastněnou na řízení.

[16] Žalobci označili za osobu zúčastněnou na řízení T. H. Městský soud jej přípisem z 23. 7. 2008, čj. 8 Ca 217/2008 - 42, vyrozuměl o probíhajícím soudním řízení, poučil jej o právech osoby zúčastněné na řízení a vyzval jej,

aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil, zda bude práva osoby zúčastněné uplatňovat. Na tuto výzvu reagovali oba stěžovatelé II prostřednictvím společného zástupce podáním, v němž uvedli, že hodlají vykonávat práva osob zúčastněných na řízení. Ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách stanoví okruh účastníků řízení; navrhovatelem mohl být (a byl) vlastník starší ochranné známky, jímž byl T. H. Přestože z databáze ochranných známek vedené žalovaným vyplynulo, že druhému stěžovateli II byla udělena licence k namítané ochranné známce, nemůže tato skutečnost v daném řízení založit jeho procesní legitimaci; předmětem správního řízení byla napadená, nikoliv namítaná ochranná známka. Městský soud měl proto vyslovit, že Valašské království s. r. o. není osobou zúčastněnou na řízení. Protože tak neučinil, nezbylo kasačnímu soudu než kasační stížnost jmenované obchodní společnosti odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Také v dalším řízení s ní městský soud nebude jednat jako s osobou zúčastněnou na řízení.

[17] Ze stejného důvodu bylo třeba odmítnout i žalobu podanou žalobcem b). Účastníkem správního řízení byl vlastník napadené ochranné známky, tj. žalobce a). Žalobce b) tímto účastníkem nebyl a posléze v žalobě ani netvrdil důvod pro své účastenství ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Žaloba jím podaná proto měla být odmítnuta; jelikož tak městský soud neučinil, odmítl žalobu kasační soud podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 110 odst. 1 s. ř. s.

[18] Dále se již kasační soud zabýval napadeným rozsudkem věcně.

[19] Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; bylo-li však řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], či pokud je rozhodnutí správního orgánu zmatečné, přihlíží k těmto důvodům z úřední povinnosti.

[20] Vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, může být i to, že městský soud nepřihlédl ke skutečnostem, jež je sám povinen zkoumat z úřední povinnosti. V posuzovaném případě takovou vadu kasační soud shledal v tom, že městský soud nezjistil a nezohlednil podstatné porušení řízení před žalovaným, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Toto podstatné porušení řízení kasační soud spatřuje v tom, že žalovaný prohlásil napadenou ochrannou známku za neplatnou z důvodu, který nebyl navrhovatelem namítán, ačkoliv podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách mohl být učiněn předmětem řízení pouze na návrh oprávněné osoby.

[21] V návrhu podaném u žalovaného dne 24. 11. 2004 navrhovatel uvedl několik důvodů, jež podle jeho názoru odůvodňovaly prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Žalovaný vzal za relevantní důvod § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách a jelikož jej shledal opodstatněným, považoval posuzování ostatních důvodů za nadbytečné. Přesto k nim *„zaujal stanovisko“*, jež však nepromítl do výroku rozhodnutí a nebylo tudíž ani předmětem dalšího řízení.

[22] Důvody k prohlášení neplatnosti ochranné známky podle § 7 mohou být posuzovány toliko na návrh oprávněné osoby (§ 32 odst. 3); pro věc tedy bylo podstatné, zda tento důvod navrhovatel předestřel a podpořil jej tvrzeními a důkazy. Aplikaci citovaného ustanovení žalovaný provedl proto, že podle něj měl právě toto ustanovení na mysli navrhovatel, když namítl, že *„na základě mnou již dříve zaslaných materiálů a správních rozhodnutí ÚPV, je moje ochranná známka 137500* (pozn.: tj. č. spisu ochranné známky zapsané pod číslem 223931) *považována za všeobecně známou (viz příloha Rozhodnutí ÚPV č. 165584, č. 68211/2001 ze dne 26. 2. 2004). Žádám proto o zrušení ochranné známky č. 165587 v celém jejím rozsahu.“*. Žalovaný k tomu uvedl, že *„vlastník namítané ochranné známky se dovolává skutečnosti, že byla ve smyslu § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, prohlášena za známku všeobecně známou, a proto se dovolává neplatnosti napadené ochranné známky bez omezení rozsahu výrobků a služeb. Vzhledem k tomu, že dne 1. 4. 2004 nabyl účinnosti zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, který v § 54 zrušil zákon č. 137/1995 Sb., nelze účinky vztahující se k rozsahu zapsaných výrobků a služeb, plynoucí z dříve uplatňované všeobecné známosti u návrhu podaného podle zákona č. 441/2003 Sb. (když napadená ochranná známka byla zapsána již v době platnosti zákona č. 441/2003 Sb.) uplatnit. Proto úřad tento návrh posoudil a překvalifikoval jako návrh podaný podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb.“*.

[23] Kasační soud shledal citovanou úvahu žalovaného zcela nesprávnou; v jejím důsledku žalovaný rozhodl o věci na základě skutečností, jež nebyly v návrhu tvrzeny a nepřípustným způsobem tak posuzovaný návrh překročil. Napadená ochranná známka byla zapsána za účinnosti zákona z roku 2003, důvody pro její zápisnou způsobilost bylo tedy třeba posuzovat dle tohoto zákona (viz § 52). Ustanovení § 7 odst. 1 v písmenech c) a d) umožnilo vlastníkům starší všeobecně známé ochranné známky vznášet námitky proti označením novějším, v písmenu d) dokonce bez omezení na určité druhy výrobků a služeb. Podle tohoto ustanovení tedy bylo možno dovolat se prohlášení neplatnosti napadené ochranné známky „v celém rozsahu“, jak měl dle žalovaného na mysli navrhovatel. Oproti úpravě obsažené v zákoně z roku 1995 již všeobecně známá ochranná známka nebyla chráněna pro všechny výrobky a služby automaticky, stejná ochrana jí však byla poskytnuta v případě, že zároveň získala dobré jméno [srov. písm. d)].

[24] Pokud tedy měl navrhovatel v úmyslu požadovat prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou na základě toho, že namítaná ochranná známka byla všeobecně známá, a požadoval-li prohlášení neplatnosti v rozsahu všech zapsaných výrobků a služeb, měl tento důvod jednoznačně identifikovat a tvrdit k němu veškeré relevantní skutečnosti, zejm. ohledně nabytí dobrého jména. Žalovaný však navrhovatele nevyzval k upřesnění a doplnění návrhu a na místo toho sám za navrhovatele „překvalifikoval" tento návrhový bod a návrhu vyhověl na základě skutečností, jež vůbec nebyly tvrzeny (zejm. že bylo prokázáno dobré jméno namítané ochranné známky, že existovala možnost protiprávního těžení z něj apod.) a zákonného ustanovení, na něž nebylo odkazováno. Jinými slovy žalovaný rozhodl o návrhu na základě důvodu, jež navrhovatel netvrdil a zatížil tím řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost řízení.

[25] Z uvedených důvodů shledal kasační soud nutnost napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[26] Uvedený rozsudek by však kasační soud musel zrušit i z důvodů, které namítali stěžovatelé, neboť byl nepřezkoumatelný také v dalších ohledech:

[27] Podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách žalovaný prohlásí ochrannou známku za neplatnou rovněž v řízení zahájeném na návrh osoby uvedené v § 7 a z důvodů v tomto ustanovení uvedených.

[28] Podle § 7 odst. 1 písm. b) téhož zákona, který žalovaný aplikoval, se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u žalovaného *„vlastníkem starší ochranné známky, která je shodná s přihlašovaným označením nebo mu je podobná, pokud má být takové označení zapsáno pro výrobky nebo služby, které sice nejsou podobné těm, pro které je starší ochranná známka zapsána, avšak jde o starší ochrannou známku, která má v České republice dobré jméno, a užívání přihlašovaného označení by nepoctivě těžilo z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména starší ochranné známky nebo jim bylo na újmu*".

[29] Na základě citovaného ustanovení lze tedy prohlásit ochrannou známku za neplatnou za současného splnění následujících podmínek: návrh podá vlastník starší ochranné známky, namítaná ochranná známka je shodná nebo podobná s napadenou ochrannou známkou, namítaná ochranná známka má v České republice dobré jméno, užívání napadené ochranné známky by mohlo nepoctivě těžit z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítané ochranné známky nebo by jim bylo na újmu.

[30] Podle důvodové zprávy k citovanému ustanovení bylo nutno je chápat takto: *„Dobré jméno (dobrá pověst, renomé) je u ochranné známky vyjádřením toho, že veřejnost známku v důsledku jejího užívání zná a spojuje ji s dobrými vlastnostmi, které od výrobků nebo služeb takto označených očekává, a věnuje jí svou důvěru. Tato skutečnost má za následek zvýšení hodnoty takové známky. Známka s dobrým jménem (dobrou pověstí, renomé) je známkou natolik silnou, že odlišuje jejího vlastníka od jiných osob bez omezení na určitý druh zboží nebo služeb, a to i v tom případě, není-li zapsána. Známka s dobrým jménem tedy může být jak ochrannou známkou formálně registrovanou, tak známkou všeobecně známou.“*.

[31] Nejvyšší správní soud k tomu např. v rozsudku z 26. 10. 2006, čj. 1 As 28/2006 -97, dodal, že *„ochrana poskytovaná známce s dobrým jménem není podmíněna zjištěním, že mezi známkou s dobrým jménem a* (napadeným) *označením existuje takový stupeň podobnosti, že by v příslušné části veřejnosti existovala mezi nimi pravděpodobnost záměny. Pro stupeň podobnosti mezi známkou s dobrým jménem a označením je postačující, že si příslušná část veřejnosti vytvoří spojení mezi označením a* (namítanou) *známkou“*.

[32] Otázka shodnosti resp. podobnosti obou ochranných známek nebyla v tomto řízení vznesena; závěr žalovaného, že „Valaské království“ je nářečním vyjádřením téhož spisovného tvaru, tedy „Valašského království“, jeví se nesporný.

[33] Žalobci nebyl zpochybněn ani závěr o tom, že namítaná ochranná známka požívala dobrého jména. Městský soud pouze žalovanému vytkl, že se měl zabývat námitkou *„opakovaně uváděnou ve správním řízení“*, že k nabytí dobrého jména došlo díky osobě žalobce b).

[34] Stěžovatelé správně namítli, že takový závěr městského soudu je nepřezkoumatelný, neboť nebyl podpořen řádným odůvodněním. Soud se omezil na citaci žalobních námitek, že T. H. začal budovat svůj podnikatelský projekt tzv. Valašského království v době, kdy žalobce b) byl veřejností vnímán jako tzv. Valašský král, že žalobce b) se rovněž podílel na propagaci uvedeného projektu (použitím jeho podobizny a podpisu na propagačních materiálech) a uzavřel, že ochranná známka „Valašské království“ je veřejností spojována výlučně se žalobcem b).

[35] Z takového způsobu odůvodnění rozsudku naprosto nevyplývá, o jakou právní úpravu a skutková zjištění se soud opíral a jakými úvahami byl veden ke svému závěru.

[36] Je třeba předeslat, že žalobci navrhli zrušení rozhodnutí žalovaného proto, že neplatnost napadené ochranné známky byla prohlášena z důvodu

existence starší ochranné známky T. H., *„která ale neměla být vůbec zapsána, popř. měla být prohlášena za neplatnou“*. Tuto klíčovou námitku podporovali žalobci jednotlivými body žaloby, v nichž především tvrdili autorské právo žalobce b) k tzv. Valašskému království, a z něho dovozovali, že pouze žalobci byli oprávněni užívat označení odvozené od tohoto díla, že navrhovatel podal přihlášku namítané ochranné známky ve zlé víře, klamavost namítané ochranné známky, zásah do práva na jméno a na ochranu projevů osobní povahy žalobce b), a nekalosoutěžní jednání navrhovatele páchané užíváním namítané ochranné známky.

[37] Městský soud na prvním místě v odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobce b) nelze považovat za autora tzv. Valašského království, neboť se nejedná o autorské dílo; poukázal rovněž na rozhodnutí Nejvyššího soudu, v němž byl uveden stejný závěr. Soud poté vytkl žalovanému, že se nezabýval shora citovanými námitkami, aniž vysvětlil důvod, proč měl žalovaný v posuzovaném řízení přikládat namítaným skutečnostem význam. Vyslovil-li městský soud závěr, že žalobci b) nelze připisovat autorství a autorské právo k (žalobci tvrzenému) dílu tzv. Valašského království, projevila se o to výrazněji absence odůvodnění závěru o tom, že byl žalobce b) *„vnímán veřejností jako Valašský král“*. Tento skutkový závěr nevyplynul z provedených zjištění (přinejmenším to nevyplynulo z odůvodnění rozsudku), a není ani zřejmé, co jím soud zamýšlel vyjádřit: i kdyby byl tento závěr správný a napadená ochranná známka byla spojována s žalobcem b), přestože je zapsána ve prospěch žalobce a), nemá to pro předmětné řízení žádný význam; spíše to svědčí o tom, že soud z nepozornosti zaměnil namítanou a napadenou ochrannou známku. Tento jeho závěr byl v každém případě zcela zmatečný.

[38] Řízení ve správním soudnictví je založeno na principu dispozitivnosti návrhu, soud tedy nesmí (až na zákonné výjimky, o nichž je v tomto rozhodnutí pojednáno) vybočit z mantinelů vytyčených v žalobě. Žalobní tvrzení byla zaměřena na údajné autorství žalobce b) a z něj pro žalobce b) plynoucí oprávnění; snahou žalobců bylo prokázat, že namítaná ochranná známka, tedy známka vlastněná navrhovatelem, neměla být jako ochranná známka zaregistrována, případně že měla být prohlášena za neplatnou. Stěžovatel I v tom spatřoval základní nedostatek žaloby: žalobní námitky směřovaly proti namítané ochranné známce, zatímco předmětem posuzovaného řízení byla napadená ochranná známka, tedy zapsaná ve prospěch žalobce a). Žalobci však netvrdili, jaké konkrétní pochybení vytýkali rozhodnutí žalovaného, zda a v čem spatřovali pochybení procesního rázu (vč. nevypořádání některých námitek), skutková či právní. Námitky tak, jak byly předestřeny v žalobě a jak byly rovněž rekapitulovány městským soudem, žádné takové tvrzení neobsahovaly. Kasační soud tedy přisvědčil stěžovateli I a zhodnotil, že městský soud překročil rámec

vymezený žalobou, pokud z ní dovozoval tvrzení, jež neobsahovala. Řízení před soudem tak bylo stiženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

[39] Nutno však znovu připomenout, že soud není žalobou vázán bezvýjimečně: k některým okolnostem, zejm. k nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Není tedy vyloučeno, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného z jiného důvodu, než byl uveden v žalobě (např. pro nevypořádání některých námitek); svůj závěr však musí náležitě odůvodnit.

[40] Pro úplnost, byť to nemá vliv na výsledek řízení, je vhodné poznamenat, že dalším důvodem, který by měl městský soud (v případě, že by ovšem byl skutečně namítán důvod dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách) zkoumat, je zda rozhodnutí žalovaného obsahovalo dostatek důvodů z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí.

[41] Soud by tedy hodnotil, zda v rozhodnutí žalovaného bylo přezkoumatelným způsobem odůvodněno splnění všech shora popsaných podmínek pro prohlášení ochranné známky za neplatnou, zejm. nabytí dobrého jména namítané ochranné známky a možnosti protiprávního těžení z tohoto dobrého jména užíváním napadené ochranné známky.

[42] Ochranná známka požívající dobré jméno je nadána silou odlišit svého vlastníka od jiných subjektů, a to bez ohledu na druh výrobků či služeb. Dobré jméno může ochranná známka (a to i nezapsaná) získat tím, že spotřebitelé spojují výrobky či služby známkou označené s tradičně dobrými vlastnostmi. K existenci dobrého jména je tedy nutno prokázat, že relevantní okruh spotřebitelů bude bez dalšího očekávat dobrou kvalitu (jakýchkoliv) výrobků či služeb, pokud budou označeny namítanou ochrannou známkou. Způsoby prokázání takové skutečnosti mohou být různé (např. vysoký podíl výrobků či služeb označených namítanou ochrannou známkou na relevantním trhu, hodnocení výrobků a služeb ve spotřebitelských průzkumech, jejich hodnocení v odborném tisku apod.), nicméně musejí být dostatečně spolehlivé.

[43] V posuzovaném případě žalovaný svůj závěr, že namítaná ochranná známka požívala dobré jméno, odůvodnil tím, že z důkazů je zřejmé, že tato ochranná známka byla v České republice široce prezentována a užívána a díky tomu se dostala do povědomí příslušnému okruhu spotřebitelské veřejnosti. Žalovaný tento závěr příkladmo odůvodnil „početnou členskou základnou Valašského království, neboť valašský pas *vlastnilo téměř 60 000 osob, velkou návštěvností akcí pořádaných v souvislosti s tímto označením*“, dále tím, že *„pod namítanou ochrannou známkou je již řadu let uskutečňován*

projekt, který se zabývá problematikou cestovního ruchu, kultury, sportu i zábavy zejm. v oblasti Valašska a Beskyd“, publikování tohoto označení v novinových článcích, že „*stránky katalogů cestovních kanceláří dokládají, že přistoupily na imaginární státní útvar a poskytují v něm ubytovací služby*“. Uvedené okolnosti podle žalovaného osvědčily, že namítaná ochranná známka byla široce užívána a taktéž zájem spotřebitelů o výrobky a služby navrhovatele.

[44] Úkolem městského soudu by bylo posoudit, zda uvedené odůvodnění je dostatečné natolik, aby rozhodnutí žalovaného bylo přezkoumatelné. To znamená, zda žalovaný uvedl důkazy, o něž se opíral, vysvětlil, jaké skutečnosti z nich zjistil a jak tyto důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Z takového odůvodnění mělo tedy vyplynout, že navrhovatel prostřednictvím předložených (konkrétních) důkazů prokázal, že namítanou ochrannou známkou byly označeny výrobky a služby, jež se zapsaly do povědomí veřejnosti a že s nimi veřejnost spojila dobrou kvalitu. Znamená to, že důkazy měly jednoznačně svědčit o tom, že tato ochranná známka byla umístěna např. na zmiňovaném valašském pase, v katalozích cestovních kanceláří, uvedena v novinových článcích apod. Pokud by naopak z provedených důkazů vyplývala pouze realizace podnikatelsky zaměřeného projektu založeného na fiktivním státním útvaru Valašského království, nebylo by možno dospět k závěru o prokázání dobrého jména ochranné známky. Pochybnosti v tomto směru vzbuzují některé důkazy, jež má kasační soud ze spisu k dispozici: např. k návrhu přiložený projekt „Valašské království – báječná místa, akce a aktivity 2004/5“, pohlednice, mapa tzv. Valašského království obsahují výlučně označení „Valašské království“, a to v podobě „Valašské království®“, popř. pouze s označením autorskoprávním „© tisklé ve Valašském království“. Městský soud by tedy zvažoval, zda způsob, jakým žalovaný odůvodnil své rozhodnutí, splňoval podmínky přezkoumatelnosti zejména s ohledem na to, jak vylíčil dokazování a z něho plynoucí závěry. Jak však bylo vysvětleno, tyto skutečnosti nejsou za situace, kdy navrhoval důvod dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách netvrdil, právně významné.

[45] Ze shora popsaných důvodů kasační soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze jako nepřezkoumatelný a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V něm soud bude vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Soud již nebude jednat se žalobcem b), vůči němuž byla žaloba odmítnuta.

IV.
Náklady řízení

[46] V novém rozhodnutí soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.) a ve vztahu k žalobci b) také o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 2 *in fine*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu